

Vrijdag zestien december 2017

Het is vrijdag zestien december tweeduizend-
en elf achtienuddertig. Dinsdag wisten
we deze toekomst niet. Vier dagen verbruikt
Het is zo precies een beetje of het niet meer
regent en begint te sneeuwen. Vind je dat
niet? Ze heeft een regenkap aan. Morgen zal
ik met twee vrouwen naar een
begrafenis gaan. Ik rijd... haal op en breng
terug. Waar ligt de G.P.S.? Ergens
voorbijgestreefd in een lade.
19h: Chateau briand met een fles groot
genoegen. Zuid Afrikaans.

straatkrijgers kunnen het zien.

Rubriek: persoonlijk, dinsdag nu in een verleden. Mijn moeder is eenentachtig en kan nog lezen in het donker. Mijn vader kijkt toe. Voor hem moet het helder blijven.

Viervoudertig. Storm en regen. Derde kop koffie. Ik werk aan een film en overschrijf mijn tekst. Een vierde sigaret.

Ondertussen is het zesvoudertig. Zou de dag willen beleven veilig onrealistisch binnen met een potlood in mijn hand. Erst moet het klaar worden.

Citaat uit een krant: "Enkele straten verder zoekt een bedelaar een voedende hand en een bejaard vrouwtje een bus in beweging."

Het waait met dertig procent kans op regen. Een neger op een zwarte fiets zonder licht in het donker zie je niet aankomen.

Dromerige ogen met een beetje waanzin in. Een echte vriend, alsof die zomaar in een etalage ligt.

Schrijvers kunnen geen vrienden zijn onder elkaar. Ze inspireren mekaar... alleen. Wat daarna overblijft is realiteit. Het sneeuwt. De zomer loslaten gaat nu vanzelf.